

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 77/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. februára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti T., s. r. o., N., zastúpenej advokátkou JUDr. M. I., Advokátska kancelária, V., *vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Cob 119/2010, 2 Cob 125/2010 z 19. augusta 2010 a takto*

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti T., s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. novembra 2010 doručená sťažnosť spoločnosti T., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), *ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)*

uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Cob 119/2010, 2 Cob 125/2010 z 19. augusta 2010 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Slovenská republika – Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky sa v konaní pred Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) vedenom pod sp. zn. 23 Cb 130/2009 domáha určenia, že zhromaždenie, ktoré sa konalo 29. apríla 2009 na mieste V., nebolo zasadnutím mimoriadneho valného zhromaždenia spoločnosti T., a. s., a určenia, že všetky uznesenia prijaté na tomto zhromaždení nie sú uzneseniami mimoriadneho valného zhromaždenia T., a. s. (ďalej len „žalovaná“).

3. Procesným návrhom z 3. júna 2009 sa sťažovateľka domáhala, aby ju okresný súd pripustil do konania vedeného pod sp. zn. 23 Cb 130/2009 ako vedľajšieho účastníka na strane žalovanej. Svoj návrh odôvodnila tým, že ako akcionár žalovanej má právny záujem na výsledku konania, a to najmä z toho dôvodu, že predmetom konania je určenie neplatností tých uznesení, ktoré samotná sťažovateľka navrhla valnému zhromaždeniu žalovanej na schválenie.

4. Okresný súd uznesením sp. zn. 23 Cb 130/2009 z 2. decembra 2009 nevyhovel návrhu sťažovateľky a nepripustil jej vstup do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovanej. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka v zákonnej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

5. Sťažovateľka považuje závery uznesenia krajského súdu za svojvoľné a arbitrárne. Zdôrazňuje pritom tú skutočnosť, že krajský súd nerešpektoval predložené dôkazy, najmä rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. M Cdo 2/99 z 28. februára 2001 a nálezy ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 159/07 z 11. decembra 2007 a sp. zn. II. ÚS 346/08 z 18. augusta 2008, z ktorých sťažovateľka usudzuje, že v exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Vranov nad Topľou pod sp. zn. Er 3143/97, Ex 4575/97 nadobudla 110 akcií žalovanej, a teda je jej riadnym akcionárom. Sťažovateľka k tomu uvádza: „Právne závery Krajského súdu v Bratislave, ktorým odôvodnil uznesenie zo dňa 19. augusta 2010,

sp. zn. 2Cob 119/2010, 2Cob 125/2010, ako aj nerešpektovanie nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 159/07-37 a sp. zn. II. ÚS 346/08-37 a ktorým odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom sú z ústavného hľadiska neospravedlniteľným a neudržateľným zásahom do práv sťažovateľa zaručených čl. 46 ods. 1 „Ústavy“ a čl. 6 ods. 1 „Dohovoru“. ...

Sťažovateľ je akcionárom spoločnosti T., a. s., zúčastnil sa mimoriadneho valného zhromaždenia spoločnosti T., a. s. dňa 29. apríla 2009, hlasoval na ňom a predkladal návrhy uznesení.

Sťažovateľ má teda právny záujem na výsledku konania. Má právny záujem, aby súd rozhodol o platnosti prijatých uznesení po predložení všetkých dôkazov a vyjadrení, ktoré sú nevyhnutné pre spravodlivé rozhodnutie vo veci. “

6. V petite sťažnosti sťažovateľka žiadala vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv podľa ústavy a dohovoru uznesením krajského súdu s tým, aby bolo napadnuté uznesenie zrušené a vec bola vrátená na nové konanie a rozhodnutie. Sťažovateľka sa zároveň domáha náhrady trov konania.

II.

7. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

12. *Porušenie citovaných článkov ústavy a dohovoru vidí sťažovateľka v tom, že krajský súd v rozpore s označenými nálezmi ústavného súdu nesprávne a ústavne nekonformne vyhodnotil, že nie je akcionárom žalovanej, a na základe tejto skutočnosti nevyhovel jej návrhu na vstup do konania ako vedľajší účastník na strane žalovanej. Iné skutočnosti v sťažnosti sťažovateľka nenamieta.*

13. *Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia krajského súdu predovšetkým konštatuje, že krajský súd síce nepoprel záver okresného súdu, že*

sťažovateľka nie je akcionárom žalovanej (v tejto časti napadnuté uznesenie iba popisuje závery okresného súdu a bližšie sa k nim nevyjadruje), ale zároveň táto skutočnosť nebola rozhodujúcou pre rozhodnutie krajského súdu o neprípustení sťažovateľky do konania ako vedľajšieho účastníka. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal na návrh žalovanej z 8. júla 2009, ktorým žiadala, aby súd žalobe v plnom rozsahu vyhovel. Žalovaná taktiež nesúhlasila so vstupom sťažovateľky do konania ako vedľajší účastník na jej strane, a to z dôvodu, že ich vzájomné záujmy sú v príkrom rozpore.

14. Podľa § 93 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je, alebo nie je. Podľa § 93 ods. 3 OSP do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účasti súd rozhodne len na návrh.

15. Krajský súd vo svojom rozhodnutí vychádza z už opísaných vyjadrení žalovanej a v odôvodnení uznesenia zhrňuje: „Z cit. ustanovení O. s. p. je teda zrejmé, že predpokladom prípustnosti vedľajšieho účasti je právny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku sporu, t. j. na víťazstve účastníka, ku ktorému pristupuje, ktorý je daný spravidla vtedy, ak by rozhodnutím vo veci bolo dotknuté jeho právne postavenie.

V danom prípade spoločnosť T. a..., ktorí sa chcú zúčastniť konania popri odporcovi ako vedľajší účastníci, nepreukázali svoj právny záujem na výsledku sporu, ktorý by bol rovnaký, aký má odporca. Záujmy odporcu a uvedených spoločností v konaní sú v priamom rozpore, keďže odporca s ich vstupom nesúhlasil a odporcu úspešnosť v konaní spočíva v určení, že zhromaždenie zo dňa 29.04.2009 nebolo jej mimoriadnym valným zhromaždením a uznesenia tam prijaté nie sú jej uzneseniami.

Za tohto stavu je i odvolací súd názoru, že v predmetnom konaní návrhom na vstup vedľajších účastníkov do konania na strane odporcu nebolo možné vyhovieť, keďže nepreukázali právny záujem na výsledku konania.“

16. Z podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka v podstate požaduje revíziu napadnutého uznesenia, ktorým bol jej návrh na vstup do konania ako vedľajší účastník na strane žalovanej zamietnutý. *Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti, jej príloh a napadnutého uznesenia uvádza, že krajský súd sa v potvrdzujúcom uznesení logicky a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami sťažovateľky, nastolenými skutkovými i právnymi otázkami. Ústavný súd v napadnutom uznesení nevidí žiadne okolnosti, ktoré by signalizovali arbitrárnosť prijatých záverov. Sťažovateľkou uvedená argumentácia v jej sťažnosti nebola spôsobilá vyvolať pochybnosť o neudržateľnosti napadnutého rozhodnutia z ústavného hľadiska. Ústavný súd poznamenáva, že právo na súdnu ochranu neznamená procesný úspech sťažovateľky vo veci (podobne II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97).*

17. *Ústavný súd ďalej konštatuje, že podľa konštantnej judikatúry (vrátane tej, ktorú označila sťažovateľka vo svojej sťažnosti) nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 13/00, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).*

18. To znamená, že posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

19. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to

bud' pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05). O taký prípad išlo aj v prerokovávanej veci, preto ústavný súd považuje sťažnosť z už uvedených dôvodov za zjavne neopodstatnenú.

20. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

21. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. februára 2011